

📍 Mission : RAYONG
Thailand

Bernard & Katinka PEILLON
Vrijwillers Camillianen Centrum

Voor alle vragen over uw steun:

Naditza PAVLOVITCH, Chargée du parrainage
+33 (0)1 58 10 74 96 • npavlovitch@fidesco.fr

Adres :

268 route des Grangettes
74920 COMBLOUX

Voor alle vragen over het « Gepensioneerden » traject:

Diana Huchon Colunga, Project Manager
dhuchoncolunga@fidesco.fr

E-mail :

bkpeillon@gmail.com

Datum : augustus 2023

FIDESCO • 91 bd Auguste Blanqui, 75013 Paris

Wilt u ons helpen ?

www.fidesco.fr/peillon2022

Ontdek al onze missies op:

www.fidesco.fr

« Heer, in antwoord op uw oproep stellen wij ons beschikbaar om de armen en de universele missie van de Kerk te dienen. Wij vragen u om ons, door het werk van de Heilige Geest en de tussenkomst van Maria, getuigen te maken van Uw liefde en Uw barmhartigheid. »

Herinnering aan de tekst die door alle vrijwilligers werd voorgelezen tijdens de uitzendingsmis, Paray-le-Monial – juli 2022

MISSIE VERSLAG • N°2 **« Van bergschoenen naar slippers ! »**

Sint Camillus - Chanthaburi Ouderencentrum

We zijn bijna aan het einde van ons eerste missiejaar van de 4 jaar die we hebben toegezegd.
Tijd om de balans op te maken!

Fidesco had ons nog zo gewaarschuwd: neem de tijd om een missie aan te gaan ! Vier maanden later worstelen we nog steeds om hier gewoon te zijn zonder de waanzin van het doen ! De tijd loslaten, je mee laten voeren. Elke dag komen we langzaam maar zeker steeds verder op het pad van de nederigheid.

ONZE DAGELIJKSE MISSIE

Laten we teruggaan naar het begin. Arnaud en Louis, de twee andere Fidesco-vrijwilligers die in de herfst van 2022 arriveerden, zijn er gelukkig om ons te begeleiden bij onze eerste stappen in dienst van de patiënten en om ons wegwijs te maken. Maar als we alleen aan het werk zijn, hebben we moeite om te integreren in een goed geïnstalleerd lokaal team. Wij zijn slechts op doorreis. De uitdaging is dan ook om voorzichtig onze plek te vinden en vooral niet... onszelf op te dringen.

We realiseren ons dat zonder het Thais, de enige gesproken taal, het nog ingewikkelder zal zijn!

Je moet dus een andere manier vinden om te communiceren: verzorgen. Bernard begint al snel met het scheren van de mannen en Katinka masseert de handen van de vrouwen. Een manier om hen te vertellen dat ze belangrijk voor ons zijn. Misschien ook een klein moment van zachtheid overdragen.

Slaapzaal voor mannen.

Gandeweg komt er een band tot stand en we zijn blij de gezichten te zien oplichten als we om 5.30 uur arriveren voor de douches. We werken altijd samen met dezelfde roosters, afwisselend met de "jongens". We zijn er in de ochtend of in de middag. Bernard aan de mannenkant en Katinka begint aan de vrouwenkant en helpt zo nodig aan de mannenkant. Er zijn 9 vrouwen en 16 mannen (als je het

goed hebt gevolgd, hebben we een patiënt meer sinds ons laatste verslag!). Bernard heeft geleerd doorligwonden te verbinden en dankzij de goede zorgen van de jongens zal onze vriend Tum bijna genezen zijn tegen de tijd dat we vertrekken.

Na het douchen, aankleden en bed opmaken zitten de patiënten aan hun tafel voor het ontbijt, dat om 7 uur 's ochtends plaatsvindt. We nemen deel aan de distributie van de maaltijden en helpen degenen die het nodig hebben met eten.

Douches. Gym Palliatieve Zorg Unit.

Dan hebben we een pauze zodat we om half 8 naar de mis kunnen gaan in de kleine kapel van het centrum en we om 8 uur kunnen ontbijten. Daarna volgen we ons bij de patiënten in de gymzaal: stretchen, massages, fietsen, wandelen tussen twee parallelle balken, een paar treden op en af, of gewoon een rondje door het centrum lopen.

Om 10 uur zit iedereen weer aan tafel en starten we met een van de activiteiten die we hebben opgezet nadat we merkten dat ze zich verveelden tot lunchtijd (om 11 uur): Kim's spel, Memory, Bingo, kleuren. Dit zijn momenten waar ze naar uitkijken en waarvan Bingo op woensdag het hoogtepunt is. Misschien omdat we een heel ritueel hebben: we beginnen met het zingen van "Au Champs-Élysées" van Joe Dassin! En ook omdat er vier prijzen te winnen zijn (1 rij, 2 rijen, 3 rijen en de hele kaart). Hiervoor gaan we naar de donatie kast en vinden altijd iets om ze

mee te verwennen en af te wijken van het rijst-rijst-rijst-dieet: chips, allerlei soorten koekjes, drankjes... Hoe meer tijd er verstrijkt, hoe meer kaarten er vol raken en hoe meer we de spanning voelen stijgen! We letten op iedereen, want hoewel ze voor het grootste deel goed volgen, zijn sommigen van tijd tot tijd afgeleid. Zoals altijd is er veel onderlinge hulp: degene die een blinde buurman/buurvrouw heeft, zorgt bijvoorbeeld voor zijn/haar kaart. Het is zo ontroerend om te zien hoe blij ze zijn om elkaar te helpen winnen.

We hebben ook een tafel neergezet met tijdschriften : vooral oude National Geographic's. Af en toe, als we het gevoel hebben dat ze zich vervelen, bieden we ze enkelen aan en dat houdt sommigen een tijdje bezig. Voorlopig pakken ze het nog niet zelf...We zijn nog steeds op zoek naar een kiosk om nieuwe te kopen en misschien ooit abonnementen te hebben 😊

Na de lunch rond half 12 helpen we degenen die het nodig hebben om naar bed te gaan. Tussen de middag lunchen we en rusten we uit. De middagen

zijn moeilijk omdat het heet is in deze periode van het jaar met gevoelstemperaturen van wel 41-42°C. Vanaf 15 uur kijken de patiënten televisie: zoals overal ter wereld zijn ze in de ban van soapseries. Een manier voor hen om te ontsnappen aan het dagelijkse leven. We helpen opnieuw degenen die willen douchen en beseffen hoeveel geluk we allemaal hebben om meerdere keren per dag te kunnen douchen! Het avondeten is om 17 uur en sommigen gaan daarna slapen, zo moe zij zijn van het virus. Anderen kijken nog tot 20 uur televisie. Om 21.00 uur keert de rust terug in het centrum voor de nacht, de bijenkorf valt dan in slaap.

PCU maaltijden en foto's van de gerechten voor communicatie.

DE ARMOEDE

In Rayong leven we niet echt tussen de armen zoals we ons voorstellen als we bijvoorbeeld naar Afrika gaan. Armoede hier is ziekte, handicap, het in de steek gelaten worden door dierbaren, de beschuldigende blik van de ander... We kennen hier en daar maar een paar flarden van hun verleden en dat is prima. Onze rol is voor en niet achter, je hoeft niet alles te weten om te geven!

De missie is geen lange kalme rivier en in het begin waren we een beetje verontrust. Er was ons verteld over de levenseinde, palliatieve zorg... Maar we hadden vergeten dat we van continent en cultuur veranderden en dat het duidelijk niet zou zijn wat Katinka al in Frankrijk had meegemaakt. We waren gedestabiliseerd, maar dit stelde ons in staat om de nederigheid in te duiken om nieuwe bronnen van de Heer te zoeken.

De patiënten die wij ondersteunen, die allemaal aan HIV/AIDS lijden, zijn meer gehandicapt (motorisch en mentaal) dan de mensen aan het einde van hun

leven zoals wij dat in Frankrijk kennen. Het is zeker dat het van de ene op de andere dag kan veranderen, maar met de dagelijkse zorg die ze krijgen, bieden we hen een bijna normaal levenscomfort, dat wil zeggen in overeenstemming met hun handicap. We hebben bijvoorbeeld een jonge vrouw met hemiplegie in een rolstoel die, zo werd ons verteld, anders de hele dag zou moeten liggen. Vandaag zit ze in het midden van iedereen, doet mee aan alle activiteiten en heeft ze de mooiste glimlach! Sommige anderen maken opmerkelijke en onverwachte vorderingen van een rolstoel naar een rollator, naar lopen zonder hulp! Dit is ook een van de doelstellingen van het centrum om hen in staat te stellen weer zelfstandig te worden.

Wat is onze relatie met de patiënten, hun lichaam en hun geest die zo zwaar getroffen zijn door dit virus? Hoe kijken we naar hen? Worden we afgestoten door ziekte? De wonden? De ellende van het lichaam? De degradatie van de natuurlijke functies? De bevleete lichamen en misvormde ledematen,

verlamd, aangetast of geatrofieerde zenuwen en pezen, verminderd gezichtsvermogen, blindheid, spraakverlies? We vinden onze eerste staat van kwetsbaarheid terug, de fysieke en intellectuele afhankelijkheid met luiers en knuffels. Hoe bereiden we onze geest voor op de blik van anderen als we in dezelfde staat van afhankelijkheid verkeren? Heel eenvoudig, we lopen met hen mee, zonder een blik van medelijden maar met alle zachtheid en liefde waartoe wij in staat zijn. We herinneren ons de twee geboden van naastenliefde: "Gij zult uw God liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand. Je zult je naasten liefhebben als jezelf." Bovenal en in alles proberen we hun waardigheid als man en vrouw te behouden.

En de kinderen?

In ons eerste rapport hebben we u uitgelegd dat de twintig kinderen van 2 tot 13 jaar, bijna allemaal lijdend aan HIV of wezen, dit centrum tot een echte "intergenerationele bijenkorf" hebben gemaakt. Ze komen dagelijks in aanraking met de volwassenen die net als zij zijn getroffen, waardoor zij hen de levensvreugde van kinderen brengen. En de kinderen

worden misschien bewust gemaakt van de verwoestingen van dit virus waarvan ze ook drager zijn. Je hoeft ze alleen maar te zien vertrekken als de bel van 18.30 uur gaat voor de collectieve distributie van hun medicijnen. Dit onderwijs is fundamenteel voor hun toekomstige volwassen leven. Ze nemen vaak deel aan de mis waar de paters tijdens de homilieën rechtstreeks en met grote vriendelijkheid tot hen spreken. We ontmoeten ze dagelijks en gaan soms met ze mee op uitstapjes naar het aquarium of naar de sportbijeenkomsten tussen Camillianen-centra. We zijn erg aan hen gehecht met een paar lievelingetjes!

Bezoek aan het aquarium met pater JoJo en de kinderen.

FIDES

Ons spirituele leven is enorm uitgebreid sinds onze aankomst in Rayong. "Maak jezelf capabel, ik zal mijzelf een stortvloed maken", zei de Heer tegen de heilige Catharina van Siena.

We hebben bijna elke dag de mogelijkheid om naar de mis te gaan of gewoon om overdag de kapel binnen te gaan om te komen drinken uit de bron. Het is niet altijd gemakkelijk: als we om 05.15 uur opstaan, is het moeilijker om ons om 7.30 uur te concentreren en niet overmand te worden door slaap!

Natuurlijk komen bepaalde vragen bij ons op, zoals: is wat we doen nuttig? Is dit de juiste vraag? Wat is het verschil met een andere inzet voor de allerarmsten, hetzij bij de Gaarkeuken of voor de zieken in Lourdes of zelfs voor zoveel andere impulsen van het hart voor de meest behoeftigen. Kan men niet dienen zonder deze gratis gift van zichzelf te kwantificeren? Is het nodig een inzet te meten aan het aantal projecten of aan het belang ervan?

Kapel op eerste Paasdag

Lezing uit het boek Handelingen van de Apostelen, 24 mei: "In alles heb ik je laten zien dat je door zo te werken de zwakken moet helpen en de woorden van de Heer Jezus moet onthouden, want Hij zei zelf: er is meer geluk in geven dan in ontvangen."

Bidden stelt ons in staat om ons de diepe redenen voor onze inzet te herinneren en geeft ons de kracht

om onze missie te leven in liefde voor anderen. Bidden om vast te houden aan de reddingsboei van het geloof, tijdens turbulentie, twijfel. Een bron die onze dorst lest.

Weer een bevestiging voor ons. Wat hadden we nodig om onze missie te leven? Weinig! volgens Fidesco's eindeloos herhaalde formule: "bescheiden maar correct" ... om ons te bevrijden van dagelijkse geluiden, het materiele, om ten volle te leven en ons te wijden aan onze missie. 2000 km wandelen naar Santiago di Compostella, onze trektochten in de hoge bergen hadden ons voorbereid en ons geleerd wat we in ons dagelijks leven aanvoelden en waarnaar we streefden: de mogelijkheid en het belang zich te lichter te maken, vertragen om rust te krijgen om het wezenlijke te onderscheiden. Je ontdekt van het materiële helpt om niet meer afgeleid

HARMONIE

Om dit hoofdstuk over spiritualiteit en ons christelijk geloof af te sluiten, is het belangrijk om te erkennen dat we ons in een land bevinden dat voor 95% boeddhistisch is.

Het is een bron van verbazing, van lichte destabilisatie en van lessen. De overgrote meerderheid van de patiënten en kinderen in het centrum zijn niet-christenen. We hebben daarom een stoepa op het centrum waar de as van de overledenen van het centrum wordt bewaard, soms in simpele plastic zakken. Ook al is het praktisch, goedkoper dan een urn en neemt het minder ruimte in, op dit materiaal komen we uitgebreider terug...

Midden april wordt overal het Songkran- of Waterfestival gevierd ter gelegenheid van de verjaardag van de geboorte van Boeddha (2566 dit jaar). Boeddha en Saint Camille of de Maagd Maria staan een paar dagen naast elkaar. Relaties zijn vredig. Boeddhistische monniken zijn van harte uitgenodigd voor priesterwijdingen of andere belangrijke gelegenheden.

te worden. Om de sterren beter te kunnen onderscheiden, is het niet nodig om weg te gaan van de visuele vervuiling van het stadslicht?

Pater Alain de Boudemange (app. Prier Aujourd'hui) merkt op 13 juni 2023 op: "het licht wordt gemaakt om te schijnen, ongeacht wat het komt verlichten ... zien wat je goed doet, "ze zullen eer geven aan je Vader die is in de hemel." De discipel van Jezus ... moet goede werken verrichten die mensen in staat zullen stellen om in deze goede werken de actie en manifestatie van God in de wereld te herkennen. Het is natuurlijk geen kwestie van een opzichtige houding ontwikkelen, maar we hebben de missie, persoonlijk en vooral collectief, om de getuigenis af te leggen van de mannen en vrouwen die in deze wereld goed doen."

Stations van de kruisweg voor de stoepa. Pater JoJo en Song Kran.

Het geschenk of dāna: in het boeddhistische denken.

Dat wat wordt beloond in het toekomstige leven. In Thailand is het een plicht om te geven om iemands goddelijke en menselijke toestand te verbeteren; men verdient ook verdiensten (bun) voor dit leven of een toekomstig leven.

In het centrum hebben we een kantoor dat wordt beheerd door drie jonge vrouwen die elke dag van de week open zijn om mensen te verwelkomen die giften komen brengen, vooral in natura maar ook in de vorm van geld. Zo staat er buiten een grote tafel opgesteld waar je eten, hygiëne- of zelfs onderhoudsproducten kunt doneren om daarna op de

foto te gaan met je donatiebon. Thaise mensen komen als koppel, als gezin, soms voor een verjaardag of zelfs met medewerkers.

Frans en Marie Pierre doneren – foto verplicht!

Donaties – luiers, kleding, eten ...

Dit alles is uiteraard zeer waardevol voor de Camillianen omdat deze bijdragen het centrum voorzien van veel basisbehoeften en een aanzienlijk deel van de financiële middelen. Het maakt het ook mogelijk om uit te delen aan de verschillende gezinnen buiten het centrum die ze bezoeken. Zonder de kappersbrigades te vergeten die regelmatig een middagje komen om ieders haar te knippen: de groten, de kleintjes en de vrijwilligers die we zijn! Ze besteden ook veel meer tijd aan onze grijze hoofden, misschien een beetje gestrest door het stylen van westerlingen!

Vrijwillige kappers.

BUITEN HET CENTRUM

Zoals we u in ons vorige rapport schreven, blijven we gemiddeld om de drie dagen hardlopen, ongeacht de temperatuur. De kleine route is 8,3 km met een mooie klim omdat je de goede Savoy-aardse gewoonten niet mag verliezen! Het parcours is mooi, altijd aan het einde van de middag rond 17.30-18.00 uur (het wordt donker om 19.00 uur) maar bezaaid met honden die onze kuitjes graag zouden bijten: we rennen daarom met een stok en Bernard verheft soms zijn stem. We hebben gemerkt dat door aan het einde van de middag te rennen in plaats van vroeg in de ochtend, de honden makker zijn door de hitte... wij ook, maar we gaan ervoor! Bernard verlengt de lus volgens de training, Katinka is tevreden met de kleine ;))) We hebben zelfs deelgenomen aan een race op 21 mei jl.: 10 km voor Katinka en een halve marathon voor Bernard: we

werden allebei tweede van onze leeftijd groep! Bernard achter een andere Fransman die in Thailand woont.

Eerste podium – Rayong Fruit Farm - 21 mai.

Als we niet aan het hardlopen zijn, gaan we soms een uurtje wandelen aan de andere kant van de snelweg. Er is daar een klein gehucht dat we passeren voordat we vele cassavevelden bereiken, bezaaid met kokospalmen en over het algemeen een prachtige zonsondergang aan de rechterkant; links hebben we zicht op een prachtige raffinaderij en haar schoorsteen met een gigantische vlam... Het is minder exotisch: terug naar het echte leven. In het gehucht dat we doorkruisen, zijn er allerlei woonvormen : het gaat van het slumtype tot het weelderige huis, langs heel eenvoudige huisjes waar mensen 's avonds samenkomen om een biertje te drinken.

Ongeacht de staat van het huis, de auto komt er altijd zeer goed af. Hij blinkt en staat vaak overdekt geparkeerd op smetteloze tegels! Bovendien zijn de Thai van mening dat de auto een "geest" heeft en om hem een plezier te doen, hangen ze een bloemenkrans aan hun spiegels zoals we een medaille van Sint-Christoffel zouden kunnen hebben om onze reizen aan hem toe te vertrouwen en om zijn bescherming te vragen.

Tijdens deze wandelingen zijn we buurtbewoners geworden, ze zeggen ons gedag, een beetje verbaasd om ons daar te zien, hand in hand... We maken vaak een praatje met een heer voor de deur die heel goed Engels spreekt. Hij herinnerde zich meteen onze Thaise namen, en wij de zijne natuurlijk niet meer: jammer! We durven het hem niet nog een keer te vragen. We lopen ook langs een braakliggend terrein waar de kinderen 's avonds spelen en als we aankomen, komen ze allemaal naar ons toe. Sommigen werpen zich in onze armen, we proberen met ze te praten met min of meer succes. Gelukkig spreken sommigen een beetje Engels. Het is een heel bijzonder moment, van diepe vreugde. We zijn blij om het centrum te verlaten en andere geweldige ontmoetingen mee te maken.

Daarentegen zien we ook veel vuilnisbelten. Over het algemeen zijn er kapotte vuilnisbakken die duidelijk niet vaak worden opgehaald, het afval hoopt zich overal op. De honden komen snuffelen in de zakken die opengescheurd op de weg belanden...

En overall plastic! We worden erdoor bedolven! Allereerst de waterflessen aangezien het kraanwater

niet drinkbaar is. Thai gaan ook veel uit eten en kopen hun maaltijden op "street food" markten. Daar is alles in plastic verpakt: dienbladen, glazen, zakjes, tasjes... Soms krijgen we donaties van kant en klare maaltijden: iedereen krijgt zijn eigen plastic bakje en een flesje met een of andere drank. Als gevolg hiervan zien de stranden die niet door de hotels onderhouden worden eruit als openbare stortplaatsen. Laten we echter optimistisch blijven: de navulbare flessen maken langzaam opmars en af en toe komen de vuilnisophalers langs terwijl ze ter plekke met de hand sorteren! Het is moeilijk voor te stellen hoe deze visuele vervuiling in rivieren en het dagelijks leven op middellange termijn zal verdwijnen. Thailand is duidelijk niet het enige land dat door deze plaag wordt getroffen.

Als het erg warm is, vinden we graag een excuus om te gaan winkelen bij "Robinson" op 3,7 km afstand. Dit is een lokaal winkelcentrum met airconditioning! Daarvoor nemen we een "songteo" een kleine rode bus met twee rijen stoelen tegenover elkaar, letterlijk "song": twee en "teo": rij. Het doet ook dienst als schoolbus. Hij passeert min of meer elke 20 minuten. Steek gewoon je hand op om hem te stoppen en bel als je wilt uitstappen, hij stopt meteen! Dit alles voor 30 baht voor ons tweeën, nog geen euro. We hebben er een keer heel lang op gewacht onder de zon met 35 graden of meer dan 40°C gevoelstemperatuur en daarom besloten om vanaf dat moment na 10 minuten een "bolt" (het equivalent van de lokale Uber) te bestellen voor min of meer het dubbele, wat nog steeds redelijk is. Het centrum is zeer goed gevuld met veel winkels voor kleding, telefoons, sport, eten, goud of imitatiejuwelen, en zelfs een bioscoop die we nog moeten proberen. We voelen ons bijna in het Westen. Een winkelcentrum van globalisering met enkele lokale merken, waarvan sommigen in Frankrijk al achterhaald zijn.

Songteo – Louis & Arnaud.

Vermoevende leerlingen in de rode bus !

70 millions de claquettes et moi et moi ?

De lokale schoen is de slipper! Ten eerste omdat het erg warm is en vooral omdat zodra je een kamer binnenkomt, de lokale cultuur vereist dat je je schoenen uittrekt. Zelfs in de kapel waar het in het begin een beetje verrassend is om een priester zo de mis te zien opdragen. Het is een waar genoegen voor ons die zo graag op blote voeten lopen. Voelbaar contact met koele bestrating bij zulke temperaturen is een genot. Aan de andere kant, als het regent of op natte grond tijdens buien, is het beter om slippers met noppen te dragen! Anders glijpartij en kruisnelheid gegarandeerd, onzekere aankomst met een Havaianas-type slipper! Het garandeert ook geen minimale voetbescherming...vooral wanneer je een bed verplaatst terwijl de patiënt er nog steeds in ligt en het bed verticaal je tenen bereikt...Hoe langer de levensduur, hoe meer de geschiedenis van de drager afleesbaar is de slijtage... Het winkelcentrum presenteert daarom een zeer breed aanbod van dit nationale embleem: allerlei soorten slippers ... min of meer goed gelukt!

CAMILIANEN

Sinds begin juni verwelkomen we een nieuwe directeur, pater Pak, en pater Jojo is zijn adjunct geworden. Hij is verheugd omdat hij zich een beetje overweldigd voelde door de drie verschillende centra die hij moet leiden. Inderdaad, naast het centrum waarin wij ons bevinden, zijn er ook: "Independent House" en "Eden Garden".

Diner bereid voor de paters (van links naar rechts): Arnaud, broeder San, pater Pak, Katinka, pater Joachim, Louis, Bernard.

Het eerste, niet ver van ons vandaan: ongeveer 15 minuten met de auto, brengt tieners samen die ons centrum verlaten op de leeftijd van 12-13 jaar. Het wordt "Independent" genoemd omdat het een huis is waar ze leren onafhankelijk te zijn. Ze regelen hun was, koken samen hun avondeten en worden natuurlijk altijd op medisch vlak gevolgd. Overdag zijn ze op school. Daarnaast staat een coffeeshop bouwproject dat in 2024 open moet gaan. Het doel zou zijn om het centrum te financieren en tegelijkertijd de jongeren een vak te leren.

« Eden Garden », ongeveer een uur ten noordoosten van ons, was oorspronkelijk de logische volgende stap voor patiënten die bij ons waren en voldoende waren opgeknapt om naar dit grote pand te gaan en te helpen met onderhoud. Ze verbouwen er citroenen en hebben veel dieren: kippen, eenden, konijnen en een enorme vijver met vissen. Helaas zijn ze allemaal verouderd en kunnen ze niet meer helpen met het onderhoud. Er is niet genoeg personeel en het beheer is erg ingewikkeld. We hebben daar onlangs een Bingo georganiseerd en hebben kunnen zien hoe moeilijk het wordt: helaas

hebben ze geen jongvolwassenen zoals wij die veel helpen bij de dagelijkse gang van zaken in het centrum.

Bingo in Eden Garden

Een patiënt in Eden Garden.

KRUNG THEP

We hadden ook de kans om een paar weekendjes weg te gaan en met name naar Krung Thep (Bangkok voor wie het vergeten is!). Het is altijd een grote vreugde omdat het ons de gelegenheid geeft om op zondag de mis in het Frans te volgen in de kapel van de Franse parochie met pater Brice. We hebben een klein "bescheiden maar eerlijk" hotel aan de overkant, in de wijk Silom.

Het stelde ons ook in staat om een zaterdag door te brengen in het gezelschap van andere Franse vrijwilligers die de Xaveriaanse missionarissen dienen die in het hart van de sloppenwijken wonen. De dag begon met een tijd van gebed, daarna gingen we als team naar verschillende buurten om met de kinderen te spelen. Daar gingen we echt de materiële armoede tegemoet. Het zijn echter allemaal glimlachen, blij ons te verwelkomen. Er zijn matten op de grond geplaatst waarop we gaan zitten om te spelen met wat we hebben meegebracht: kubussen, dominostenen, Jenga (toren), ... Katinka had iets meegenomen om armbanden met haarelastiekjes te maken: groot succes bij de meisjes en zelfs jongens

en nog meer onder de vrijwilligers! We brengen ze ook sandwiches die ze min of meer graag eten! Het leefgebied is natuurlijk erg beperkt en we kunnen ons niet eens voorstellen wat er gebeurt als de tropische regens op de stad neerstorten. Terug bij het Xaveriaanse huis lunchen we allemaal samen en vertrekken 's middags met een ander team naar speeltuinen waar beetje bij beetje de kinderen bij ons komen, wetende dat elke zaterdagmiddag de vrijwilligers er zijn. Een partijtje voetbal, badminton, armbanden... Aan het eind van de middag keren we terug naar ons hotel, blij dat we deze mooie momenten hebben kunnen delen.

In de sloppenwijken van Krung Thep...

EN WAAR WIJ NIET OVER HEBBEN GESPROKEN

... Covid19 die de helft van het centrum en onszelf voor de derde keer trof, noch van de Thaise keuken, heerlijke vruchten of zelfs fauna en flora. De beroemde "pad thai", schorpioenen, ratelslangen of olifanten, of frangipane bomen of zelfs de nationale

sport badminton. Misschien krijgen we de kans op onze volgende missie? Houd er echter rekening mee dat de reputatie van Thailand welverdiend is! Dit land is gezegend door vele goden, waaronder degene die wij aanbidden...

ONS EERSTE JAAR VAN MISSIE EINDIGT

We hebben heel vaak aan jullie allemaal gedacht die ons op de een of andere manier hebben gesteund, ook aan onze kinderen en schoonkinderen die elkaar in de weekenden hebben opgevolgd bij onze moeder en schoonmoeder om haar gezelschap te houden; aan Michiel en Barbara die zo vriendelijk waren onze verslagen in het Nederlands te vertalen; aan Flore en Margaux, onze favoriete grafische ontwerpers! We hebben een speciale gedachte voor Alix & Edouard de Roux, onze country managers met een welwillende aanwezigheid, evenals het hele Fidesco-team in Parijs en Nederland. Enorm bedankt aan iedereen!

We zeggen tegen onszelf dat het goed zal zijn om volgend jaar terug te komen, om onze missie te

hervatten, misschien helemaal niet waar we gebleven waren. We zien vandaag hoe we onze Thai kunnen verbeteren, ook al zijn we behoorlijk gevorderd, door ons online leren voort te zetten en dan misschien wanneer we de volgende keer in de eerste maand aankomen op een taalschool in Krung Thep..

Deze laatste 4 maanden waren verrijkend: waar wij de eerste sensaties konden ervaren, en waar wij een eerste vertrouwensrelatie konden opbouwen met de paters, het personeel, de kinderen, de patiënten (hoeveel zullen we er terugzien?) om ons zo beter voor te bereiden op de komende 3 jaar en onze missie te kunnen blijven aangaan.

Sawatdii !
Mali & Manaw

EEN DUWTJE IN DE RUG...

Op dit ogenblik werken, overal ter wereld, 180 Fidesco-vrijwilligers voor **ontwikkelingsprojecten ten behoeve van arme bevolkingen**: zieken- en gehandicaptenzorg, het oprichten van trainingscentra, beheer van sociale werken, logopedie, bouwwerken... Om deze projecten te begeleiden, vrijwilligers te vormen voor hun vertrek en de kosten van de missies te bekostigen (verzekeringen, vluchten, ziekenfonds), **doet Fidesco een beroep, ter hoogte van 80%, op de generositeit van de donoren. Wij willen jullie graag voorstellen om Fidesco te steunen door een gift!** Dan kan via het Tikkie op de website www.fidesco.nl of met een rechtstreekse donatie op IBAN NL53 ABNA 0566 0142 97 t.n.v. Fidesco Nederland, Venlo.

Fidesco is door de Nederlandse overheid erkend als ANBI Instelling (Algemeen Nut Beogende Instelling). Alle giften aan Fidesco zijn daarom fiscaal aftrekbaar. Voor vragen hierover of hulp kunt u altijd contact met ons opnemen. Nogmaals, **heel hartelijk DANK** voor jullie deelname aan onze missie door ons missieverslag te lezen en te delen!

Als jullie nog vragen hebben over jullie steun, neem dan zeker contact op:

Fidesco Nederland: info@fidesco.nl - Telefoon: 0852- 731 732 of met

Fidesco Frankrijk: Naditza PAVLOVITCH - Telefoon: +33 (0)1 58 10 74 96 of via e-mail: npavlovitch@fidesco.fr